

Kapitola 6

Strážní Věž

„**P**ohledte,“ řekl teatrálně Ben, když vyjeli na Říšský kopec, který se vypínal mezi řekou Lavlos a cílem jejich cesty. „Strážní Věž!“

Ve starých mapách se město opravdu nazývalo Strážná Věž. Strážní Věž byla překroucenina, která ale zlidověla a používala se také, dokonce častěji. Nebylo důležité, jestli věž stráží, či patří strážím. Důležité bylo to slovo věž.

Ta stála na Věžním kopci a dominovala celému městu. Sáhala do výšky třiceti pater a byla velmi robustní. V průměru měla přes sto metrů a nezužovala se, jak se vypínala do výše. Pod kuželovou střechou pokrytou taškami seděli čtyři obrovští chrličci. Ti, když pršelo, chrlili proudy vody z celé té výše do jezírek překrásného parku, který byl pěstován kolem základny věže.

Říkalo se, že vlajka Attarmie, která se třepetala na tyči trčící ze špičky věže, byla viditelná ze Soulu i z Attary. Alespoň o té Attare Akvin hodně pochyboval, protože pohledy z věži Akademie strávil mnoho let a vrcholek Strážní Věže nikdy neviděl. Soul byl zhruba čtyřikrát blíž, takže ano, bylo to možné. A i kdyby ne, majestátnosti věže by to neubíralo.

Za hranicemi parku se začal Věžní kopec svažovat a kroucená cestička mezi městem a věží procházela mezi vnitřní a vnější

hradbou do města. Vnější hradba stála u paty kopce a vnitřní skoro až u jeho vrcholu, u hranic parku. V kopci mezi hradbami byla pěstována vinná réva hustě pokrývající stráně ze všech stran. Za vnější hradbou se pak tísnily domky, domy, malé pevnůstky, ale hlavně spousta věží čarodějů. Některé poměrně nedávno postavené. Město bylo obeháno třetí a poslední hradbou a bylo určitě větší než Sarakesh, ale asi ne větší než Magotrade. Z toho, co Akvin zatím viděl, byla Strážní Věž nejvíce podobná Štítu, protože byla také v prvé řadě pevností.

Stejně jako severní cesta, po které mladý čaroděj s hraničáři přijeli, stoupala do Říšského kopce, východní cesta, která pokračovala do přístavu Soul, stoupala do Rytířského kopce. Naopak na západní a jižní stranu žádná cesta nevedla. Kam až oko dohlédlo, nebylo možné spatřit nic, než temnou zeleň mnoha stromů. V dáli pak oblohu zakrývaly šedivé odstíny štíhlých vysokých hor, které měly kořeny někde uprostřed hvozdu. Oblast Jižního hvozdu byla neprozkoumána, ale horám se říkalo Orčí nože, podle lesního národa, který Jižní hvozdu obýval a který nestrpěl narušování svých hranic.

„Přijela spousta nových kouzelníků, co jsme tu byli naposled,“ řekl Harfell a ukazoval na shluk věží v západní části města.

Ben vážně přikývl a odpověděl: „Možná jsme měli jet rovnou na Hradiště, situace je asi vážnější, než jsme si mysleli.“

„Však se tam brzy vydáme,“ řekl mu Harfell, ale koně pobídl směrem k městu. Akvin i starší zachmuřený hraničář ho následovali.

*

Když vjeli do města, nikdo si jich příliš nevšimal. Akvin si, možná trochu naivně, občas představoval, jak místní budou vděční, že jim přijel na pomoc čaroděj z Akademie. Možná by to tak i bylo, kdyby nebylo město čaroději přímo nabitě k prasknutí.

Měšťané se připravovali na válku. Kovářské výhně žhnuly celý den a zvuky kladiv dopadajících na kovové pancíře, kulaté štíty či meče se rozléhaly ulicemi. V tamtom krámku několik

mužů vyrábělo šípky, tam zase vyztužovali koženou zbroj. Jídlo se prodávalo na trzích a lidé si nakupovali do zásoby.

A pak Akvin uviděl zázrak, který zatím v Attaře viděl jen jednou. Slona. Právěho, obrovského slona, na jehož hřbetě se vezl zámožný obchodník, či snad mág. Procházel pomalu ulicí a lidé mu ustupovali z cesty. Akvin neodolal a dotkl se rukou jeho hrubé šedé kůže.

„Neměli by je sem vozit,“ řekl tiše Ben, „ta zvířata tady trpí.“

„Mně přijde docela spokojený,“ řekl Akvin a nemohl potlačit úsměv. Slon, to bylo něco.

„Teď ano. Počkej na zimu, až začnou ze severu vát studené vichry. Pak teprve pochopíš.“

Akvin se rozhodl, že si nenechá Benem zkazit náladu, proto se s ním nedohadoval a raději dál pozoroval město a hukot lidí kolem sebe. Akvin totiž města odmala miloval.

Projít tak rušným místem, jakým Strážní Věž v těch dnech byla, zabralo Akvinovi a jeho druhům skoro dvě hodiny a slunce se již povážlivě naklonilo k západnímu obzoru. U vnější brány Věžního kopce stáli dva strážci. Oba byli čarodějové. Jeden měl ohnivou róbu energetické magie a druhý rudou róbu bojových mágů. To byla podobná frakce jako strážci Attarmie, ale bojovní mágové se specializovali na všechny formy soubojů a války. Od destruktivních kouzel, přes různé magické ochrany, až po posilování svého těla a následný boj s holí a s mečem.

Akvin popojel k nim a jeho druzi se zařadili za něj.

„Jsem čaroděj z Akademie,“ řekl strážím Akvin, „mám rozkazy hlásit se u mistra Lavrusa. Toto jsou mí společníci. Hraničáři z Hradiště Ben a Harfell.“

Bojový mág, devátý kruh, se podíval na svého druha a řekl mu: „Lavrus toho ještě stále nemá dost?“

Energetický mág, čtvrtý kruh, pokrčil rameny a řekl Akvinovi: „Můžeš jet dál, ale mám-li být upřímný, nevím, jestli bude mistr zrovna zářit štěstím, až vás uvidí. Jeho poslední dva studenti svojí nedbalostí prozradili celou jednotku. Lord velitel nadával mistru Lavrusovi dobré dvě hodiny, načež se on sám zařekl, že už žádné studenty nikdy do průzkumu nepřijme.“

„Děkuji za upozornění,“ řekl Akvin, „ale stejně s ním musím mluvit. Kdybych mu neodevzdal své papíry, byla by to dezerce.“

„Taky tě tu nedržíme,“ řekl bojový mág, „upaluj nahoru.“

A tak v doprovodu hraničářů pokračoval mladý čaroděj po klikaté cestě do pozvolného kopce. Mezi vonícími vinicemi se jelo překrásně. Vzduch byl vlhký, jak v drobných potůčcích zavlažovaly zelené vinice jezírka ze zahrad. Věž se nad nimi majestátně tyčila jako přísný obr a její kameny žhnuly v oranžových paprscích zapadajícího slunce.

Vnitřní brána byla také hlídána, ale pouze městskou gardou, která jim nijak nebránila ve vstupu. Projížděli krásnou, upravenou zahradou, která vůbec nereflektovala, že venku se schyluje k válce. Byl tu klid a mír. Voda tiše ševelila, jak se drala přes umělé peřeje a vodopády, aby dále uháněla kanálky pod vnitřní hradbou do vinic a do města. Ve stromech švitořili pestrobarevní ptáci. Akvin znal papoušky z knih i z ulic Attary, kde se prodávali v klecích, nebo seděli na ramenou svých pánů, když byli zakletí. Svobodné, nezakleté papoušky viděl takhle volně poletovat poprvé.

„Proč neuletí?“ ptal se hraničářů.

„Proč by měli?“ odpověděl Ben. „V Jižním hvozdu mají přirozené podmínky pro život. Jsou tu jako doma, protože je tu podobné klima. Navíc se v těchto zahradách nemusí bát dravců, ani člověka. Někteří se sem slétají jen hnízdit, jiní jsou tu stále.“

Zahrada byla nádherná. Akvina skoro mrzelo, když vjeli na rozlehlé nádvoří u paty věže. I když se již nachyloval večer, výcvik byl stále v plném proudu. Mnoho mužů v malých skupinách cvičilo šerm a boj s holí. O kus dál postávali lučištníci a kušníci, kteří stříleli neúnavně na slámové panáky. A ještě dál dřevěné či kovové figuríny likvidovali mladí čarodějové pomocí kouzel. To byla podívaná zajímavá spíše pro Bena s Harfellem, Akvin již nějaké ponětí o běžně užívaných kouzlech měl. A proto nárazy stlačeného vzduchu nebo barevné záblesky energetických výbojů neshledával příliš zvláštními.

Objevil se u nich chlapec, zhruba desetiletý, a že se jim postará o koně. Ben mu udělil podobný výhrůžný monolog, jako každému štolbovi ve všech hospodách, kterými zatím projeli. Akvin zjistil, že hraničáři mají ke svým koním výjimečný vztah. Starali se o ně velmi pečlivě, často jim něco povídali a nikdy je nepřepínali. Několikrát se po cestě stalo, že Ben zavelel, že je

Břicháč unavený a že si tedy musí všichni chvíli odpočinout. Akvin jim nikdy neodporoval. Věděl, že by to bylo k ničemu.

Když chlapec odvedl koně stále obtěžkané zavazadly, Akvin si upravil róbu (ráno si vzal tu nejbělejší bílou, jakou měl) a vykročil ke vstupní bráně. Byla tak veliká, že by jí mohl projít i slon. Dřevo bylo zajímavým způsobem prohnuto a kopírovalo kruhový tvar základny věže. Za branou se rozprostíral sál velký skoro jako menší nádvoří a tam se tísnilo značné množství lidí. Venku již ohnivě zabarvené zapadající slunce získávalo krvavé odstíny posledních několika minut světla, když se Akvin se svými přáteli dostali k jednomu z heraldů, kteří posílali návštěvy správným směrem.

„Chceme za mistrem Lavrusem,“ řekl Akvin, když se představil statnému čtyřicátníkovi s dlouhým knírem a tlustým svazkem poznámek, do kterého často nahlížel.

„Pojďte za mnou,“ odpověděl nosovým hlasem a vedl chlapce po jednom ze čtyř schodišť do vyšších pater.

Akvina začínaly bolet nohy a viděl, že ani Harfell na tom není o moc lépe. Ben zato klidně dýchal a krácel jistě. Čaroděj i mladší hraničář tedy byli nesmírně šťastní, když jejich průvodce, místo aby znovu zvolil cestu vzhůru, zabočil do úzké chodby a zastavil se před dveřmi z červeného třešňového dřeva. Tiše na ně zaklepal a vstoupil dovnitř. Po chvíli se vrátil na chodbu a sdělil hochům: „Mistr vás přijme.“

Akvin a dva hraničáři vešli dovnitř. Místnost byla prostorná, na širokém stole ze stejného dřeva jako vstupní dveře byla rozložena mapa. Čtyři židle po stranách vchodu a dvě u stolu unavené chlapce po cestě a po výstupu na věž opravdu lákaly. Za stolem s mapou seděl tak šedesátiletý muž. Měl dlouhý šedivý vous, podobně dlouhé rovné vlasy a na očích lesklé brýle. Jeho róba měla rudou barvu s kovanými cvočky a to znamenalo jediné, tento muž byl také bojovým mágem.

„Akvin, hádám,“ řekl docela příjemně, když Akvin předstoupil. Hraničáři znalí etiky se postavili k židlím u vstupu a čekali, až si jejich čaroděj, tedy Akvin, sedne.

„Je mi ctí se s vámi setkat, mistře,“ řekl Akvin a vysekl mu hlubokou poklonu.

„Tak mi ukaž ty glejty a posad' se.“

Když Akvin dosedl na tvrdé dřevo (zadek už ho našťestí dávno bolet přestal, možná díky masti, kterou mu Ben daroval) periferně zachytil, že si sedli i jeho přátelé.

„Dostal jsem o tobě zprávy,“ říkal Lavrus, zatímco četl listy z Akademie, které mu Akvin předal, „že jsi tak trochu speciální případ. Můžeš mi k tomu povědět něco bližšího?“

„Je to tak,“ přiznal Akvin. „Představený velmistr Akademie si myslí, že jsem výjimečně nadaný, ale já tomu popravdě příliš nevěřím.“

„To je škoda,“ říkal Lavrus, když koukal do zprávy. Byla zapecetěná a Akvin ji bohužel nečetl, „nám by se hodil někdo s výjimečnými schopnostmi. Co tím Werdulio de Attara myslí konkrétně?“

Teď došlo na Amallov rady. „Jsem imunní vůči mentálnímu dotyku. Nejsem ho sice schopen, takže nemohu komunikovat s jinými čaroději, ale zase mě nepřítel nemůže pomocí dotyků najít a ohrozit.“

„Vím, co znamená imunní,“ řekl trochu netrpělivě Lavrus. „Máš moc nízký kruh, abych tě mohl použít nějak jinak, než jako komunikátora. Každý druhořadý skřeti čaroděj by tě v souboji zabil.“

„Skřeti?“ ptal se Akvin, protože ho podivilo zaměnit orky, lesní národ, za skřety, kteří žili výhradně v horách.

„Už léta si myslíme, že je to stejná rasa. Orkové mají zelenou kůži, skřeti šedou, ale to může být prostředím, ve kterém žijí,“ vysvětlil Lavrus a vrátil se k původnímu tématu: „Potíž je, že opravdu nevím, jak tě využít.“

Harfell se zvedl a tím dal najevo, že chce promluvit. Mistr mu pokynul, aby hovořil.

„Můj pane,“ začal hraničář, „když jsme cestovali na jih, Akvin nám velmi pomohl v boji proti nemocnému medvědovi. Byl statečný, intuitivní a měl výdrž. Skoro jako hraničář. Na Hradišti bychom jeho schopnosti určitě využili i jinak, než jen k posílání zpráv.“

„V papírech se píše,“ řekl Lavrus, „že na přání samotného Werdulia bys měl pracovat v malých skupinách, Akvine, ne v celých oddílech. Hraničáři pracují ve dvojicích, trojicích, možná by upotřebili schopnosti čaroděje. Uvědomil jsi je ale, že pou-

žití kouzla může zaslechnout skřetí šaman?“

„Toho problému jsem si vědom,“ řekl Akvin, „kouzlil bych jen v nejkrajnějších případech a vždy tichá kouzla, do té doby se mohu bránit mečem či holí. Jsem schopný bojovník.“

Lavrus našel papír s Akvinovými doporučeními a potvrdil si tak, že mu říká pravdu.

„Nu dobrá,“ řekl po chvíli, „pokud proti tomu nebude mít rada hraničářů žádné výtky, přiděluji tě k jednotkám z Hradiště. Kdyby tě bylo potřeba jinde, dám ti vědět.“ Pak si vzal mistr Lavrus pergamen a napsal na něj rozkaz. I s Akvinovými listy mu ho pak předal. „Tohle budeš potřebovat pro velení Dřevěné Osady.“

Poté byl Akvin s ostatními propuštěn. Herald na ně čekal a zeptal se jich, zda chtějí přespat ve věži, nebo raději odjedou do města. Akvin ho požádal o přespání zde a herald je dovedl do prostého pokoje, kde mohli strávit noc.

„Ráno vás vyzvednu v sedm hodin a dovedu vás dolů. Toalety a umývárna jsou na chodbě. Večeři vám přinesou za půl hodiny,“ pak se uklonil a odešel za dalšími povinnostmi.

Akvin umývárnu ihned využil a hraničáři nakonec také. K jídlu jim přinesli poměrně chutný guláš z vepřového masa s pšeničnou plackou a džbán piva. Po jídle se posadili k malému stolečku u okna a koukali na osvětlené město. Magické věže pulzovaly různými barvami a dodávaly tak Strážní Věži snovou atmosféru.

„Chtěl bych vám poděkovat,“ řekl jim potom Akvin.

„My děkujeme tobě,“ řekl mu vážně Ben, „tvá pomoc s tím hnědým medvědem byla nedocenitelná. Asi už bychom tu nebyli, kdybychom tě nepotkali.“

„Navíc jsme tě akorát uvrhli do dlouhých nocí strávených venku pod širákem v zimě a bez ohně. Ještě nás budeš proklínat,“ řekl mu se smíchem Harfell.

„Tady by mě nechali dělat nějaké papírování nebo snad heralda. To není pro mě. Radši budu mrznout v lese při užitečné...“

„...a nebezpečné,“ skočil Akvinovi do řeči Ben.

„...a nebezpečné,“ zopakoval čaroděj, „práci, než abych se zašil zde. Ne za jedněmi, ale rovnou za třemi hradbami.“

„I tři hradby mohou padnout,“ podotkl Harfell a v tu chvíli Akvinovi připomněl jeho přítele z dětství, Richieho. Uvědomil si, proč je tak rád, že půjde s hraničáři. Odvede ho to od povinností, které mu Amall uložil vykonat ve Strážní Věži. Od povinností, do kterých se mu vůbec nechtělo a které ho strašily, kdykoliv si na ně vzpomněl.

A nepustil ses do toho pátrání přece sám? zeptal se Akvin sám sebe v duchu.

„Stalo se něco?“ otázal se ho Ben, který bedlivě pozoroval čarodějovu tvář.

„Ne,“ odpověděl mu Akvin, „jen bych ještě před odjezdem potřeboval ve městě něco zařídit.“

Jeden pokus, jediný pokus, pozdravím se s Richiem, dáme si pivo a potom do lesů a pryč od toho všeho, rozhodl se chlapec.

„Stejně musíme zítra ještě na tržiště a nakoupit nějaké hroty na šípy a pivo a obilí pro Hradiště,“ řekl Harfell. „Když už jsme ve městě. Také se musíš rozhodnout, jestli tu medvědí kožešinu prodat, nebo jestli si ji odvezeme na Hradiště a vyděláme ji tam. To je na tobě, ale my to klidně zařídíme. Takže já bych navrhoval vyjet až pozítří.“

„Souhlasím,“ řekl Ben. „Sice se mi to nelíbí, ale koně si potřebují pořádně odpočinout a my taky.“

„Nebudou se po vás v osadě shánět?“ zeptal se Akvin.

„Asi budou, ale když jim přivezeme pivo, tak nás přivítají s otevřenou náručí,“ zasmál se Harfell a dodal: „Jen mi slibte, že zítra budeme spát ve městě a ne tady nahoře. Ty schody by mě podruhé zabily.“

*

Akvin s přáteli ustájili koně v hostinci U Bílé růže, který jim doporučil herald, a vydali se každý po své práci. V ulicích panoval, stejně jako včera, čilý ruch. Někdy byl problém proplést se davem. V uličkách, výklencích a průchodech se krčilo mnoho žebráků a povalečů. Akvin prošel celou část města, kde stál les z nových věží vybudovaný čaroději, kteří přijeli na pomoc Strážní Věži. Akvin prošel snad kolem stovky z nich, ale žádná nepatřila Suvorovi.

„Je to jako hledat jehlu v kupce sena,“ říkal si Akvin, když si všiml davu, který se scházel kolem statného slepého muže v hnědém potrhaném rouchu. Stál na pódiu z nějakých beden u kamenné budovy městských lázní.

„Musíte se oprostít od vašich hříchů a od pohanských kouzel a vrátit se zpět do náručí bohů!“ křičel slepec na pódiu. „Pouze tak můžete získat vykoupení, pouze tak můžete ochránit své děti a sami sebe před pekelným ohněm, který se chystá pohltit vaše duše!“

Lidé ho pozorovali jako v transu.

„To je nesmysl!“ vykřikl někdo v davu. „Lidi, neposlouchejte ho, je to blázen!“

„Přiveďte inkvizitory!“ křičel někdo další.

„Nechte ho mluvit!“ zvolal zase někdo.

Starý muž zvedl ruce a dav ztichl. Bylo to jako kouzlo, ale Akvin neslyšel zvonění, které kouzla obvykle provázelo. To víra těch lidí a prorocký vzhled toho muže způsobily, že takto okamžitě ztichli. Akvin znal nebezpečí náboženství a léta na hodinách protináboženství získal přímo nenávisť ke všem jeho projektům. Možná proto se začal prodírat davem k pódiu.

„Mezi námi je temný pekelník,“ pokračoval slepý muž na pódiu z beden, „zabijí mladé muže i ženy. Pije jejich krev a nechává jejich těla nahá, pokroucená a pošpiněná. Pohozená v temných uličkách Strážné Věže! Je to démon... A kdo obcuje s démony...? Mágové!“

„Mágové!“ zakřičelo pár lidí z davu.

„Kdo ho na nás přivolal?“ zeptal se prorok.

„Mágové?“ zeptal se někdo vedle Akvina, ale byl přehlušen davem, který křičel: „Mágové!“

Tohle by se mohlo škaredě zvrtnout. Akvin už byl skoro u pódia, když uslyšel jak a ryk. Uslyšel kouzlo a viděl, jak část davu je rozrážena mocným větrem. K pódiu kráčeli dva čarodějové v hnědých kutnách se znamením sedmého kruhu a mezi nimi šel inkvizitor. Měl úzký obličej s šedivou bradkou a šedými, krátce zastříženými vlasy. Jeho červené roucho vlálo, jak pokračoval vpřed. Ti, kteří nestačili včas uhnout, byli kouzlem odhození z cesty mocného inkvizitora. Nad davem se ozýval křik, někteří lidé prchali, ale většina zůstávala. Zvědavá, co se bude dít.

„Už dost!“ řekl inkvizitor, když stanul pod pódiem. Oba čarodějové po jeho bocích měli hole v pohotovosti.

„Já jsem poslem starých bohů, mě nemůžeš zastrašit ani umlčet!“ odpověděl mu šílený prorok.

„Řekl jsem, dost!“ křikl inkvizitor a jeden z čarodějů vyslovil zaklínadlo. Stařec byl vymrštěn ze svého místa na pódiu a neviditelnou obří rukou přimáčknut ke zdi lázní. Prorok začínal měnit barvu, jak se mu nedostávalo dechu. Čarodějovo kouzlo ho mačkalo velkou silou a drtilo jeho staré tělo.

„Všechny vás proklínám,“ sténal stařec, dokud z něj magie nevymačkala poslední zbytky vzduchu a on s odporným zaprasáním nezemřel. Teprve potom kouzlo přestalo působit a bývalý prorok, jako hadrová panenka, spadl na své pódium.

„Odneste ho,“ řekl inkvizitor čarodějům a sám vstoupil na bedny.

„Tento muž byl nepřítelem říše!“ přednesl davu, zatímco rozdrčeného proroka odnášeli jeho strážci pryč. „Snažil se vám vnutit své lži a skoro by se mu to povedlo, jak vás tak vidím! Jeho bohové ho neochránili! Proč? Protože žádní bohové neexistují! Víra je blud a my jsme na pokraji války! Nemůžeme si dovolit ztrácet čas bludy. Rozejděte se po své práci, máte jí jistě více než dost. Je přeci válka!“

„Co ten pekelník, o kterém mluvil?“ ptal se někdo blízko Akvina, ale čaroděj ho přes dav neviděl. „Slyšel jsem o něm mluvit lidi na ulicích, i stráže u nás v hostinci. Co budete dělat s ním?“

„Není žádný pekelník,“ odpověděl muži inkvizitor, „je to jen vyšinutý magor a maniak, kterého musíme dopadnout. Nic nadpřirozeného v tom nehledejte.“

„Nemohli to udělat theurgové?“ vykřikla nějaká žena.

„Ne, nemohli, protože veškeré komunikace s astrální rovinou probíhají pod bedlivým dohledem rady čarodějů, a tudíž bychom věděli, kdyby jim nějaký výtvar unikl.“

„Jak vysvětlíte, že v obětech není skoro žádná krev?“ ptal se zase nějaký muž.

„Až ho dopadneme, tak nám to ještě rád poví. Zatím není důležité, jak to dělá, nebo proč to dělá, ale spíše kde se právě teď nachází. Otázky skončily. Teď se rozejděte po své práci, nebo

vás nechám pozavírat do šatlav!“

Lidé se s tichým brumláním rozcházeli. Akvin už chtěl jít s nimi, když za sebou uslyšel inkvizitorův hlas: „Hej, čaroději!“ Akvin se otočil. „Půjdeš se mnou, potřebuju tě jako svědka do hlášení. První kruh? No, bude to muset stačit.“

Pak se inkvizitor rozešel velmi rychlou chůzí do ulic Strážní Věže. Akvin měl co dělat, aby mu stačil. Někdy musel dokonce trochu popoběhnout.

„Je to sebranka,“ mumlal si inkvizitor spíše pro sebe, než pro mladého Akvina, „člověk je ochraňuje, člověk jim dává jídlo, stará se o jejich nemocné a pak se objeví nějaký magor s knížkou nebo kalichem nebo holí, zahuhňá ‘hle, toť Bůh’ a všichni se můžou zbláznit.“

Inkvizitor vešel do malého kamenného domku s rovnou střechou a Akvin ho následoval. Oba čarodějové v hnědém tu už byli a tělo falešného proroka leželo v rohu překryto hrubým plátnem. Místnost byla malá a stroze zařízená. Stál zde široký stůl pokrytý stohy papírů. Za ním lákalo pohodlné kožené křeslo. Židle, na kterou si měl sednout Akvin, byla z tmavého kovu a nabízel možnost upoutat vyslýchanou osobu za ruce i za nohy. V zadní části hrozily dvě úzké cely, ve kterých by si vězeň pomalu nemohl ani sednout, natož lehnout. Dveře vedoucí kamsi dál do inkvizitorské pracovny se právě zabouchly za oběma čaroději v hnědém. Akvin zůstal s inkvizitorem sám.

Inkvizitor se posadil do svého pohodlného křesla a vylovil z šuplíků stolu několik papírů.

„Nebude to dlouho trvat, mladý pane,“ řekl Akvinovi a hrabal se v papírech.

Akvinovi se sedělo velmi nepříjemně. Židle byla strašlivě studená. Akvin si s hrůzou uvědomil, že sedí na kusu odlitém z černoceli, černého kovu. Velice hrubého a drsného materiálu, který byl vymyšlen snad démony či kým, spíše k zabíjení, než k sezení. Ačkoliv věděl, že jsou s inkvizitorem na stejné straně, (nakonec, kdyby se neobjevil, Akvin by se pokusil dav rozehnat sám) přesto měl stále nepříjemný pocit, že se stařec zvedne a zaklapne mu pouta na rukou i na nohou.

„Ach, tak tady to je,“ řekl inkvizitor a položil před Akvina několik papírů. Byly na nich předtištěné otázky a tabulky. „Tohle

prosím vyplň. Po pravdě, co jsi viděl a slyšel. Co se stalo a tak. Až to budeš mít, tak řekni.“ Sám se začel do jednoho z pergamenů z vrcholu vyššího sloupu listů.

Akvin se nesnažil nic zkreslovat, psal tak, jak si to pamatoval. Napsal do kolonky svědek své jméno, pod to se podepsal a papír předal inkvizitorovi. Ten ho zběžně prolétl očima, ale když došel ke jménu s podpisem, odložil listy stranou a bez vysvětlení se začal prohrabovat hromadou pergamenů z levého sloupu.

„Akvin..., Akvin..., Akvin...“ mumlal si, „to jméno mi něco říká... Ach tady!“ slavnostně vytáhl pomačkaný pergamen. „Student inkvizitora Evlemata z Akademie. Hmm, prý samé výborné z protináboženství... A vyšetřován... Hmm... Ovšem.“ Inkvizitor složil dopis a pořádně si Akvina prohlédl, snad poprvé od jejich setkání před lázněmi. „Evlemat píše, že se ti máme pokusit pomoci. Ale nepíše s čím. Hmm. Co může trápit mladého kouzelníka?“

„Nepotřebuji vaši pomoc, tedy zatím ne. Nechci vás nějak urazit.“

„To se neboj, hochu,“ řekl mu inkvizitor. „Když po mně někdo nechce žádnou práci, tak se rozhodně neurážím. Ale kdybys někdy v budoucnu cokoliv potřeboval, rád pomůžu sám, či moji bratři a pomocníci.“

„Děkuji, pane. To je od vás velice laskavé. Mohu znát vaše jméno?“

„Evlemat se nezmínil? Dobrá. Můžeš mi říkat Morran. Někdy mi ve městě říkají Šedá excelence.“

„Děkuji, excelence.“

„Potřebuješ ještě něco?“ zeptal se Akvina inkvizitor.

Akvin si ze všeho nejvíce přál opustit to černé křeslo, ale nedalo mu to a tak řekl: „Jen se chci zeptat, jestli nemůžu sám nějak pomoci při chytání toho vraha.“

„Ach tak. Bohužel nemáme žádnou stopu. Upřímně řečeno, nemyslíme si, že by to byl člověk. Možná velmi schopný čaroděj, ale ve městě plném kouzelníků by někdo jeho zaklínadla zaslechl. Možná nějaký zběhlý démon ze sfér.“

„Takže vlastně ten muž,“ ukázal Akvin k mrtvému tělu v rohu místnosti, „měl pravdu.“

Inkvizitorovi se v oku nebezpečně zablýsklo, ale když promluvil, hlas měl klidný: „Možná měl pravdu v tom, že se ve městě děje něco špatného, ano. Ale určitě neměl pravdu v tom, že lynčování čarodějů ten problém nějak vyřeší. Do města se za poslední dva měsíce sjela půlka Attarmie, spousta dobrodruhů z Nové Síríe, Ekharie, Sklécie, Zantýnie, na ulicích potkáš všemožné cizince a každý z nich může do města zavléct démona. Nebo nějakou jinou nestvůru. To je bohužel cena za to, když staviš armádu. Město se ti neplní jen loajálními vojáky, ale také hyenami a pijavicemi, které čekají, jak to dopadne, aby mohli okrást mrtvé a namastit si vlastní kapsu.“

„Žádný z nich ale nepije krev,“ řekl Akvin.

„Jak jsem řekl těm lidem tam venku, to zjistíme, až toho vraha objevíme.“

Akvin cítil, že nebude rozumné šedou excelenci dál dráždit, proto změnil téma: „Přece jen bych jednu věc potřeboval. Dozvěděl jsem se, že můj bývalý učitel, mistr Suvor, přicestoval do Strážní Věže. Rád bych ho navštívil, ale objevit jeho věž by trvalo několik dní.“

„To je maličkost,“ řekl inkvizitor a naškrábal na papír nějakou zprávu. Zapečetil to svým prstenem, symbolem kladiva a kovadliny, a podal ho Akvinovi. „Zajdi si s tím na radnici. Vedou tam jakousi evidenci nově příchozích, s touhle pečetí by tě neměli nechat čekat.“

„Děkuji vám,“ řekl Akvin a chystal se k odchodu.

„Viděl jsem tě v tom davu, hochu,“ řekl inkvizitor, aniž by se na Akvina díval. „Věděl jsem, o co ses snažil, a chci ti říct, byla to hloupost. Ten muž měl dav pod naprostou kontrolou, když bych se neobjevil, ti lidé by tě zabili.“

Akvin se na chvíli zastavil ve dveřích, ale pak jimi prošel na čerstvý vzduch.

*

Inkvizitorova pečeť prý otevírá všechny dveře. To jim kdysi na hodinách protináboženství říkal Evlemat. Teď si mohl Akvin ověřit, že je to pravda. Ponejprv hrozně protivná paní u vchodu, hned jak viděla inkvizitorův symbol, okamžitě obrátila a sama

dovedla Akvina až k mladému čaroději, který se o evidenci obyvatel staral.

„Tady to je... Mistr Suvor de Signakur s učedníkem Richardem Richiem z Magotradu. Dlouhé jméno na můj vkus. Takže Pozdní náměstí... ukážu vám to na mapě.“

Odvedl Akvina k velké mapě města, kde byly zapíchnuty špendlíky s čísly, symbolizující pobyt nějaké významné osoby, aby bylo možno ji rychle kontaktovat. Akvina trochu udivilo, že na úřadě nepoužívají krystaly, a také se na to čaroděje zeptal.

„Samozřejmě, že informace evidujeme také v krystalech,“ vysvětloval mu kouzelník, „ale každý den se toho tolik mění, že je rychlejší a efektivnější používat staré dobré špendlíky.“

Při odchodu Akvin ještě čaroději řekl: „Bylo by ve prospěch všech a hlavně inkvizice, kdyby se nikdo nedozvěděl, že jsem tu mistra Suvora hledal.“

Čaroděj viditelně zbledl, ale přísahal, že nikomu o Akvinově návštěvě nepoví.

Akvin se musel usmívat, když se prodíral davem k Pozdnímu náměstí, kde bylo místo pro příchozí čaroděje, aby si zde mohli postavit věž. Stavba věže byla úžasná, čaroděj vzal nabitý věžový krystal a několik minut ho zaklínal. Krystal pak vybudoval vysokou věž zařízenou tak, jak čaroděj potřeboval. Když pak čaroděj cestoval jinam, věž podobně rychle dokázal zase schovat v krystalu. Nedali se tak uchovávat živí tvorové, ale veškerý kvalitní nábytek, či další speciální vybavení věže, se přesouvalo v malém čtvrt kila vážícím krystalu spolu s mágem.

„Kohopak to nevidím!“ uslyšel Akvin známý hlas. „Jestli to není Sarakeshský arcimág Akvin!“

Pak už Akvina stisklo ne příliš pevné objetí jeho přítele z dětství, Richieho. Akvin si ho pořádně prohlédl. Barva Richieho vlasů, která vždy byla žlutá jako šťáva z pomerančů, hodně zesvětlelala a Akvin by řekl, že byla téměř bílá. I jeho pleť měla světlejší barvu a jeho malé oči v krysím obličejí, které vždycky těkaly sem a tam, byly upřené a zaostřené na Akvina. Na prsou oranžové róby se mu skvěly tři propojené kruhy.

„Rád tě vidím!“ zalhal Akvin a sundal si pravou rukavici (prsten z černoceli měl na levé), aby stiskl svému příteli ruku. „A gratuluji.“

Richie, jako by nechápal, k čemu mu Akvin gratuluje, se ztvářil zmateně, ale pak si ukázal volnou levou rukou na róbu a řekl: „Jo k tomuhle? Ale to nic není, vážně. Nedělej, že tě to překvapuje. Však víš, mám mistra.“

„Najdeš si chvíli?“

„Však to znáš, spoustu pochůzek. Ale večer mám volno, pokud si jeho excelence něco zase nevymyslí.“

„V tom případě bych tě rád pozval...“

„Ne,“ skočil Akvinovi do řeči Richie, „já tě zvu. Kousek odtud je příjemná hospoda se sličnou slečnou. U Tří mágů se jmenuje, to nemůžeš minout. Dáme vínko a probereme staré časy. Na Akademii byl furt frmol, to člověk ani neměl čas pokecat s kámošem.“

Čas by i byl, jenom bys nesměl svoje kámoše tak strašlivě prudit, pomyslel si Akvin, ale nahlas řekl: „Budu tam. Těsně po západu slunce?“

„Tak, to je ideální.“

Richie se s ním rozloučil a odešel. Akvin chvíli pozoroval jeho vzdalující se záda a třásl se vyplaveným adrenalinem. Richie byl poměrně přátelský, nic nenasvědčovalo tomu, že by něco mohlo být v nepořádku. Večer bude muset stočit rozhovor na Kurytu. Akvin ani nevěděl, jestli tam vlastně Richie cestoval se Suvorem, nebo jestli znal Finlara. Co ale Akvin tušil, bylo, že jeho přítel z dětství by byl schopen někoho otrávit, kdyby mu to pomohlo v kariéře. Tím si byl vlastně Akvin docela jistý.

Ale začínalo se připozdívat a čaroděj se chtěl ještě před večerním setkáním trochu upravit a hlavně říci svým přátelům hraničářům, že večer bude pryč. Jestli bude potřeba před cestou na Hradiště navštívit Amalla, hraničáři se asi zblázní. Bude je muset zasvětit. Bude je muset vystavit potenciálnímu nebezpečí... Ale třeba ne, třeba bude všechno v pořádku. Třeba to někdo jen na mistra Suvora ušil... třeba to všechno nakonec dobře dopadne.